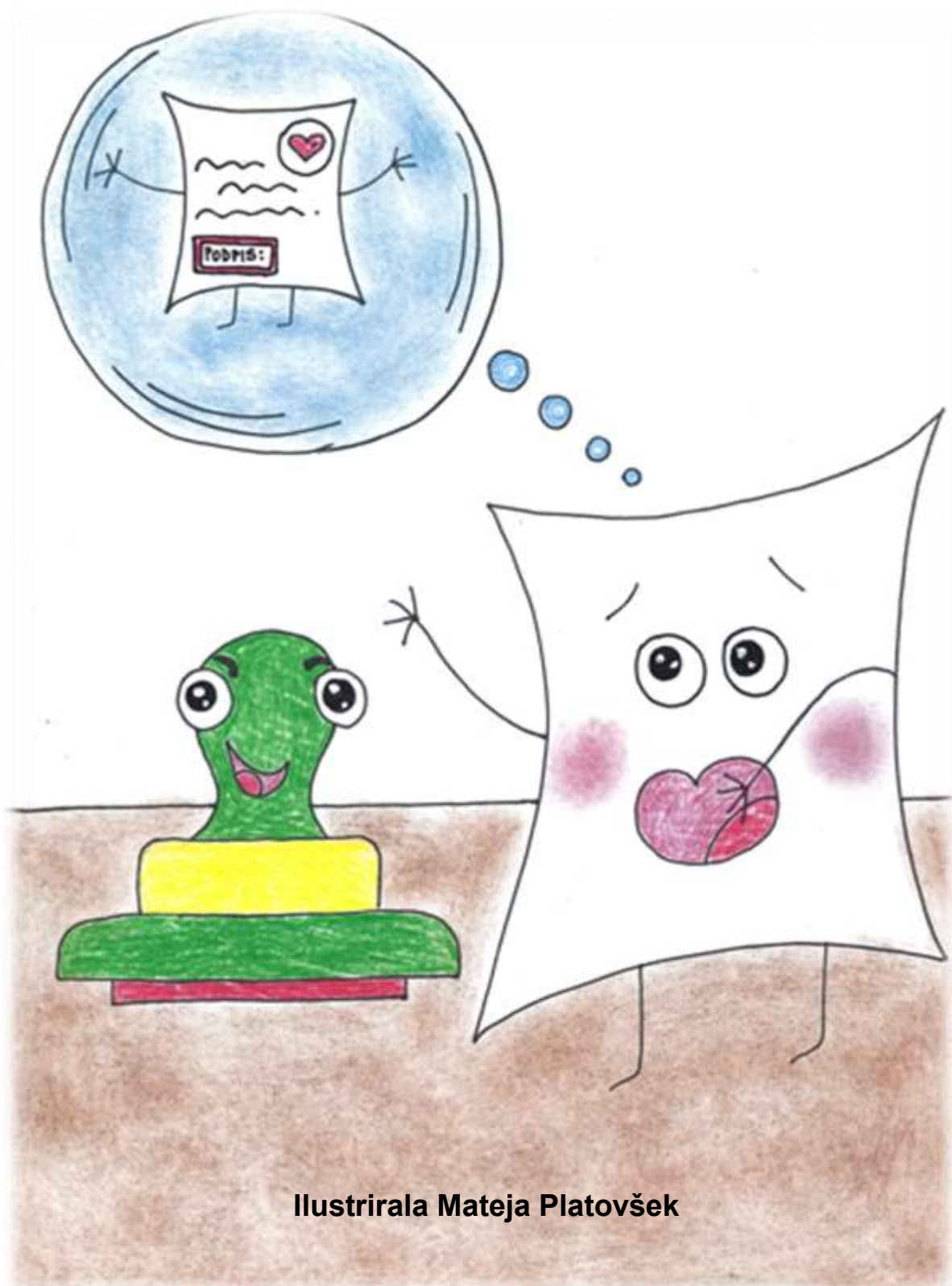

MATEJA PLATOVŠEK

VELIKE SANJE

Ilustrirala Mateja Platovšek

Mateja Platovšek

Velike sanje

Ilustrirala

Mateja Platovšek

Založila

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje

2026

Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 264424963](#)

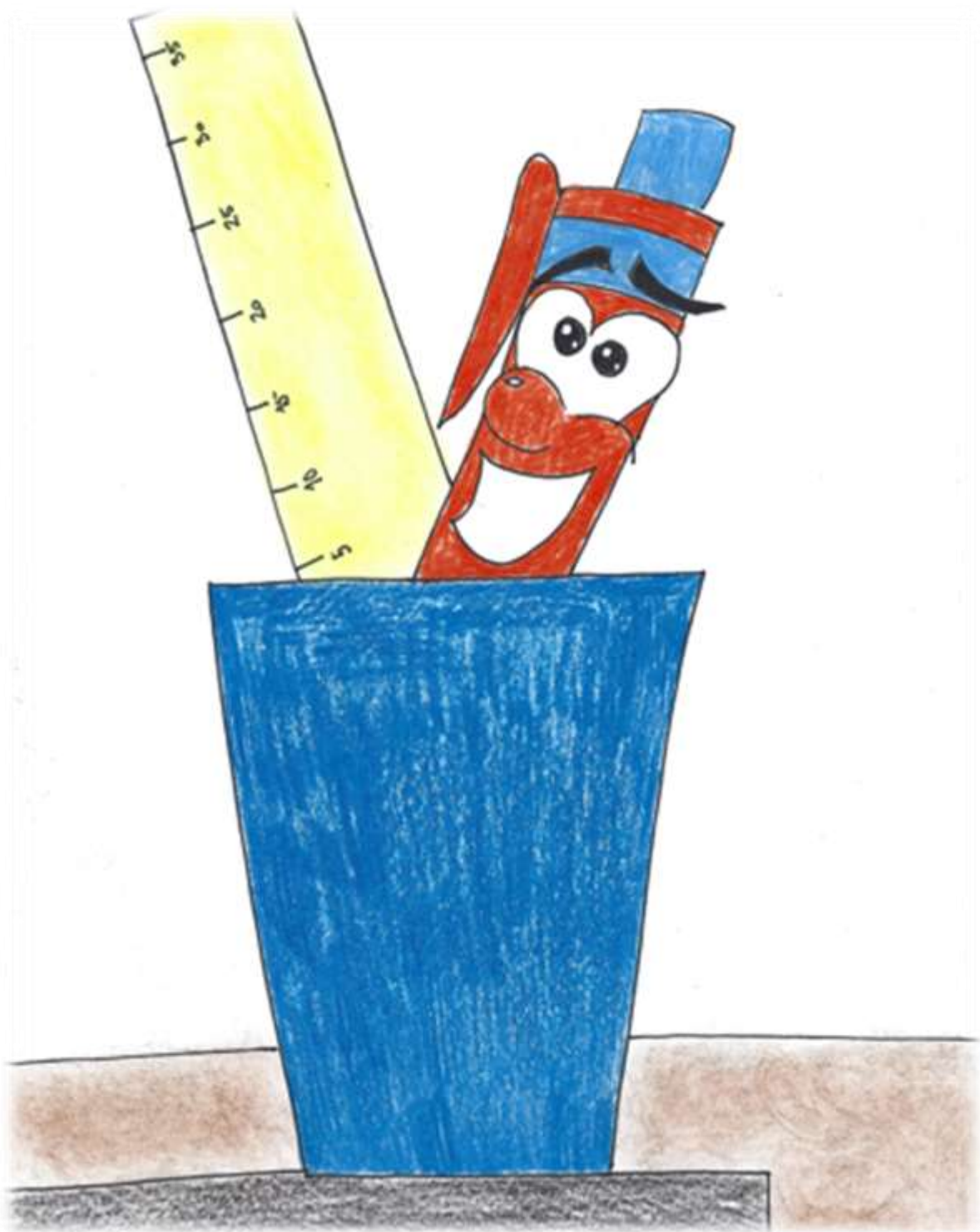
ISBN 978-961-97185-2-0 (PDF)

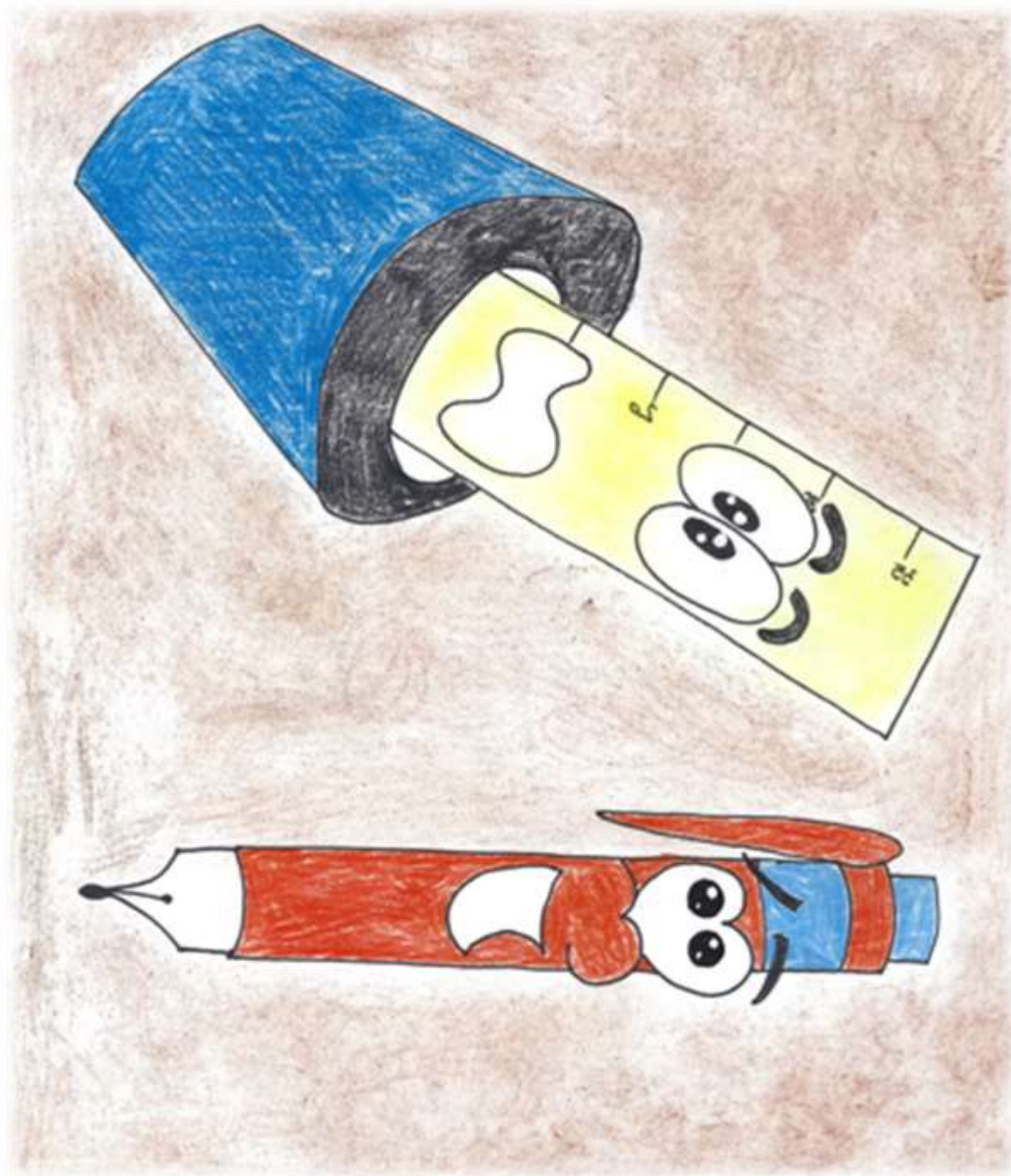
Papir je tisti dan tiho ležal na očetovi pisalni mizi. Počutil se je izgubljenega med dokumenti, ki so bili polni števil, podpisov in resnih besed. Sam pa je bil neopazen, ob robovih celo malce zmečkan.

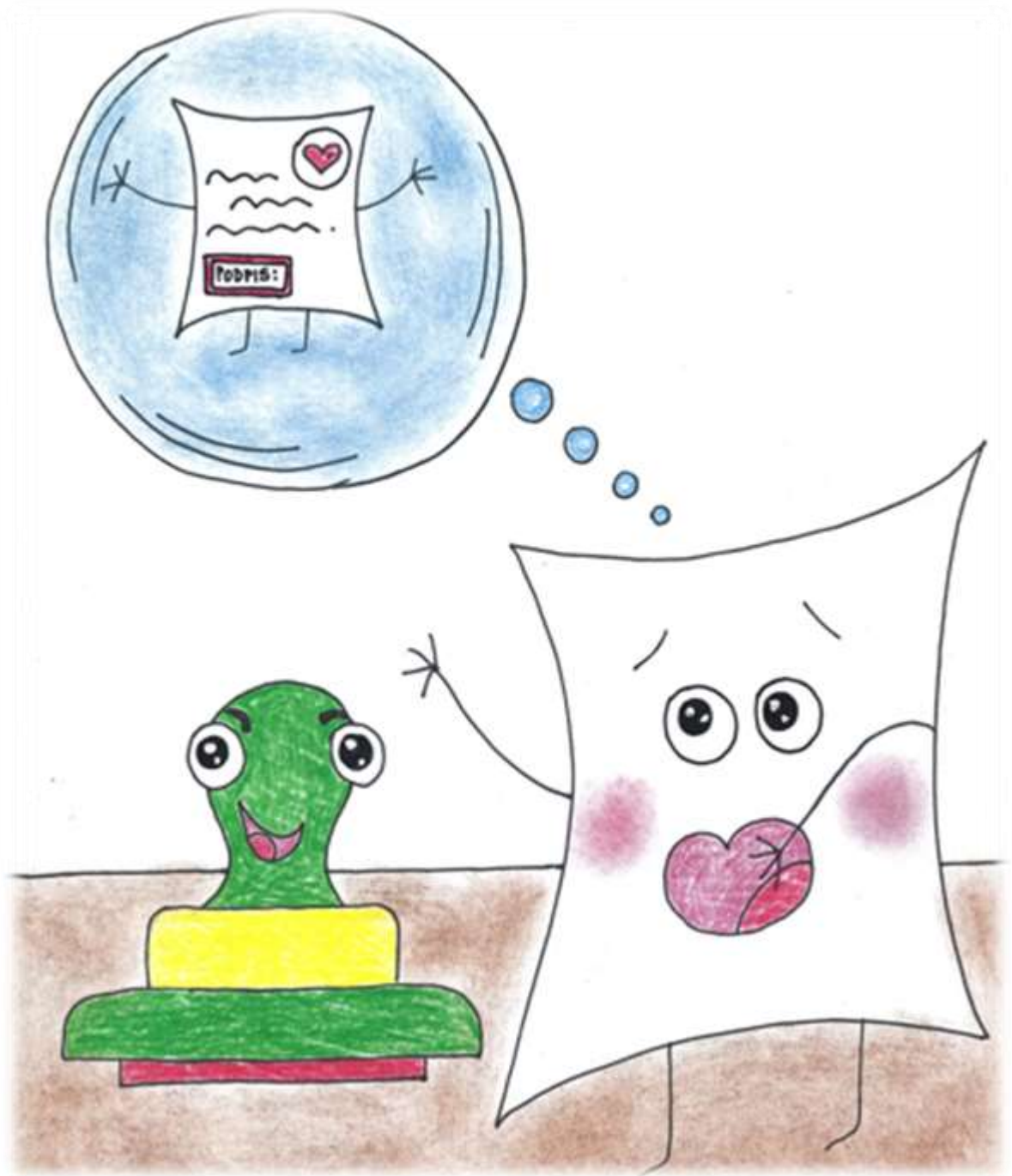
Zasanjano je pogledoval proti veliki knjižni polici, ki se je kar šibila pod težo debelih knjig. Stale so pokončno kot mogočne stolpnice v bogati četrti. »Oh, ko bi bil tudi jaz tako pomemben kot te mogočne knjige,« je vzdihnil.

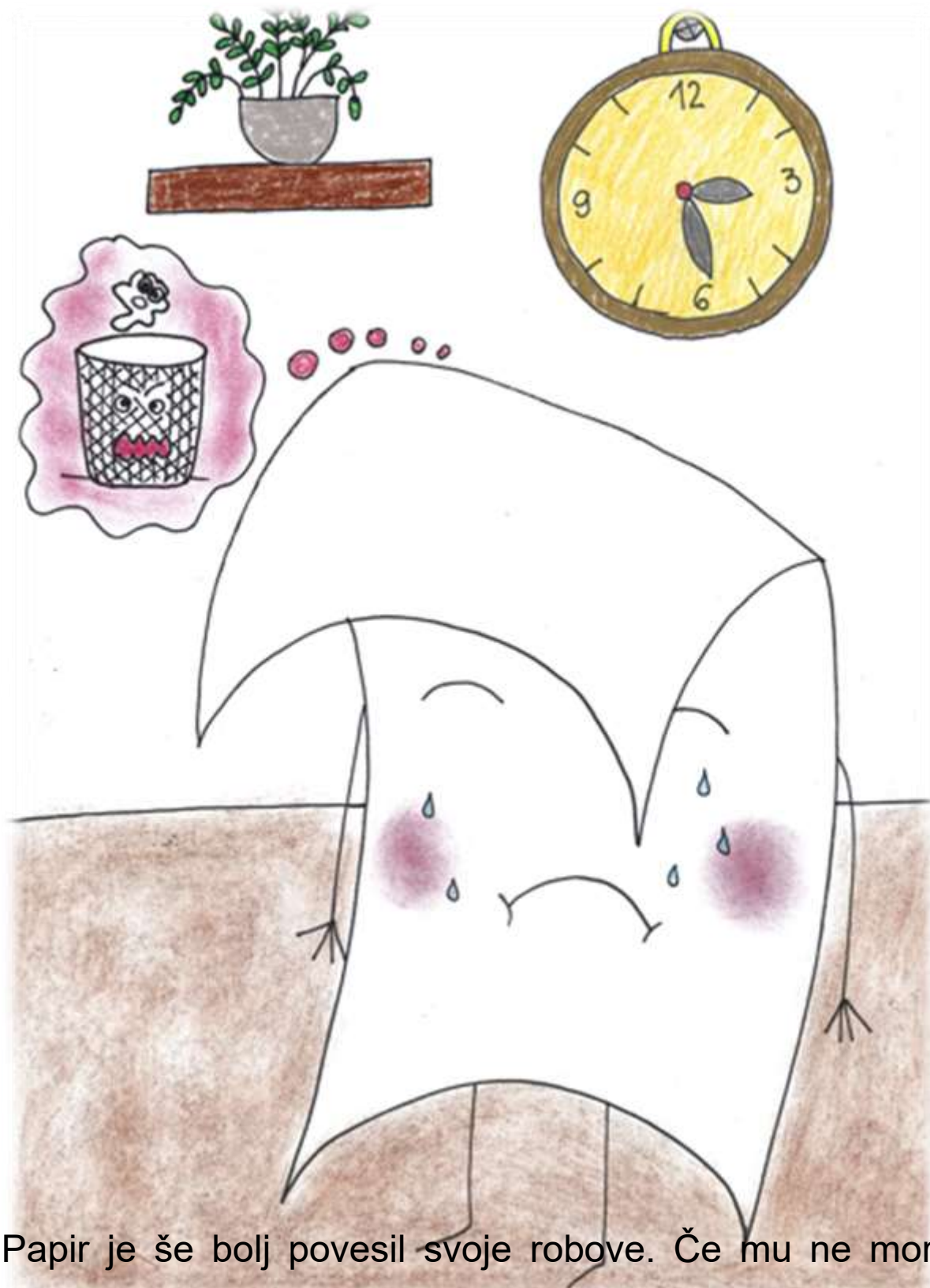
Pomislil je, da bi lahko bil bolj opazen, če bi nosil posebno sporočilo, besedilo, nekaj pomembnega. Zagledal je pisalo, ki je počivalo v lončku ob monitorju: »Pisalo, prosim, napiši nekaj besed name. Pomembno misel, ki me bo naredila nepogrešljivega.«

Pisalo se je rahlo zakotalilo proti njemu in zavzdihnilo:
»Rad bi ti pomagal, prijatelj, a brez človekove roke ne morem pisati. Moral boš poiskati drugo rešitev. Mogoče ti šampiljka lahko pomaga. Včasih cele dopoldneve daje pečate na pomembne dokumente.«

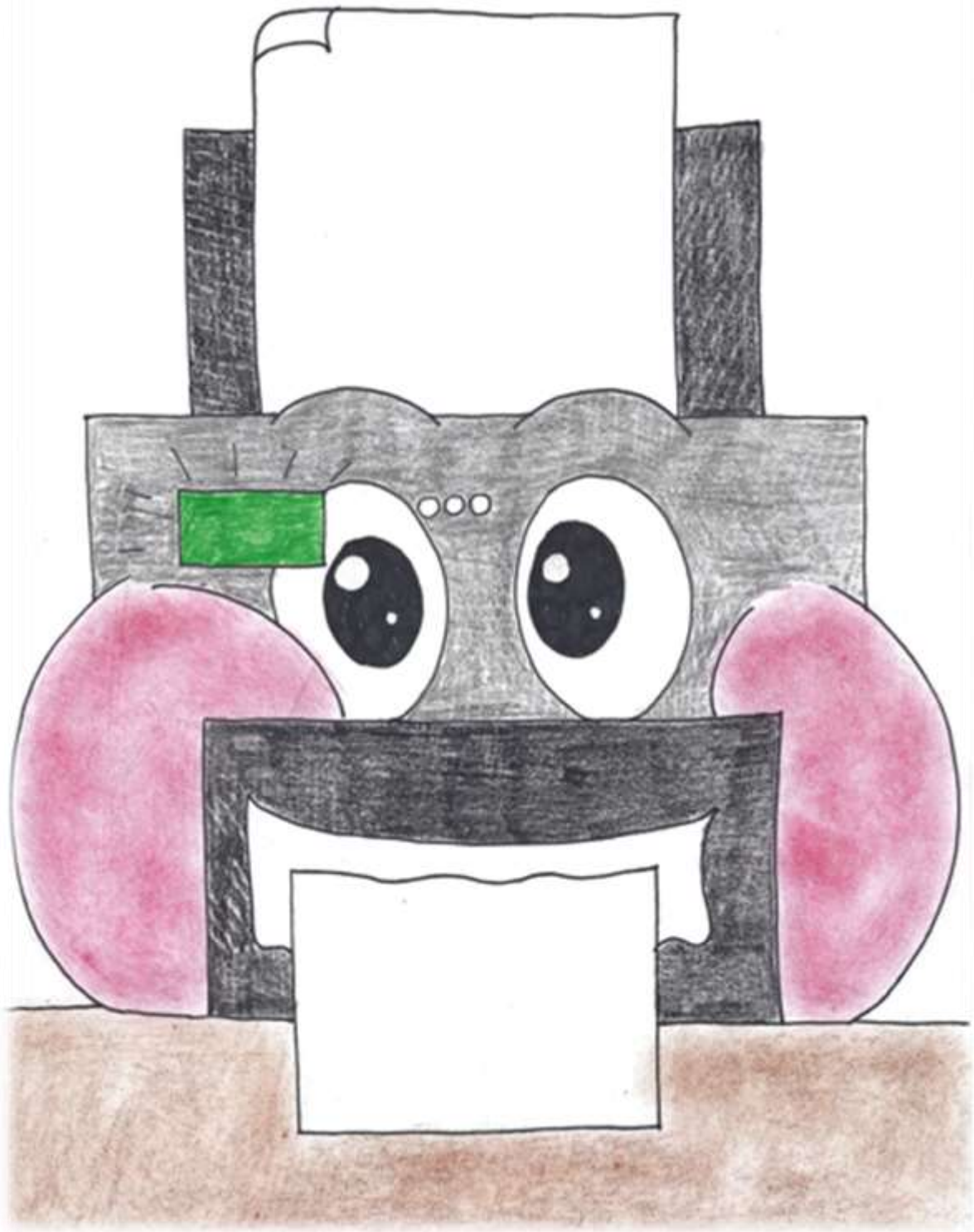
»Štampiljka, lahko ti name dodaš pečat? Daj mi znak, žig, karkoli! Morda bom tako postal bolj uraden in pomemben.« Štampiljka se je nežno zazibala naprej in nazaj. »Žig lahko dodam, a ne vem, če je ravno to tisto, zaradi česar boš postal pomemben. Prava lepota prihaja od znotraj.«

Papir je še bolj povetil svoje robove. Če mu ne more pomagati pisalo, niti štopiljka, kaj mu še preostane? Je obsojen na osamljeno življenje na robu pisalne mize? Koliko časa bo ždel tu, preden ga bodo odvrkli v smeti ali še huje, vtaknili v rezalnik papirja?

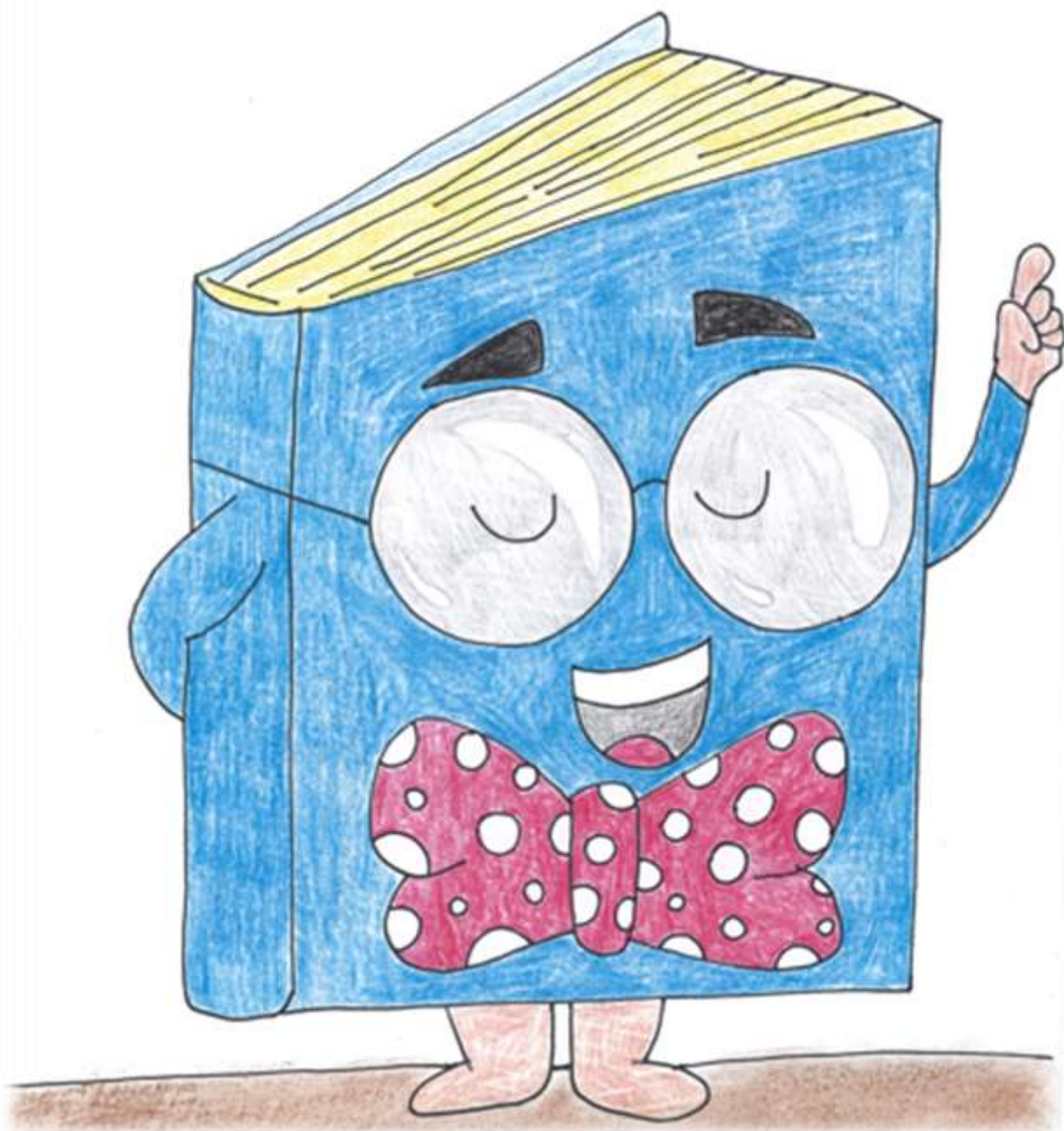
Tedaj je iz kota mize zabrnal tiskalnik. »Oho, oho,« je rekel z globokim, malce prevzetnim glasom. »Če želiš biti resnično pomemben, se moraš obrniti name. Mene uporabljajo samo za najpomembnejše dokumente: pogodbe, dopise, poročila.«

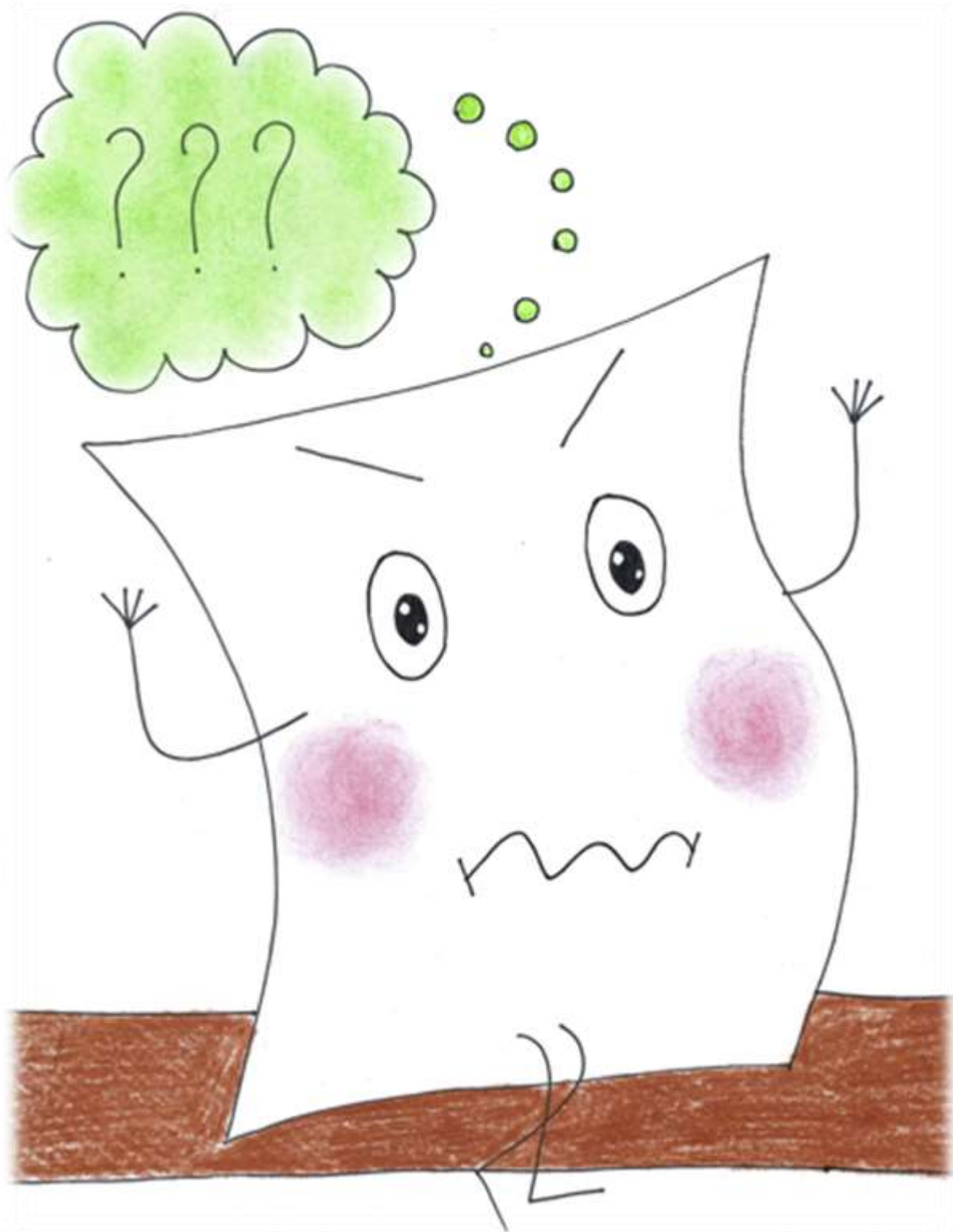
Zasvetila je zelena lučka in tiskalnik se je skoraj pohvalno napihnil. »Pridi bližje, pa ti bom natisnil nekaj veličastnega. Morda naslovnico poročila. Ali vsaj kakšen pomemben odstavek.«

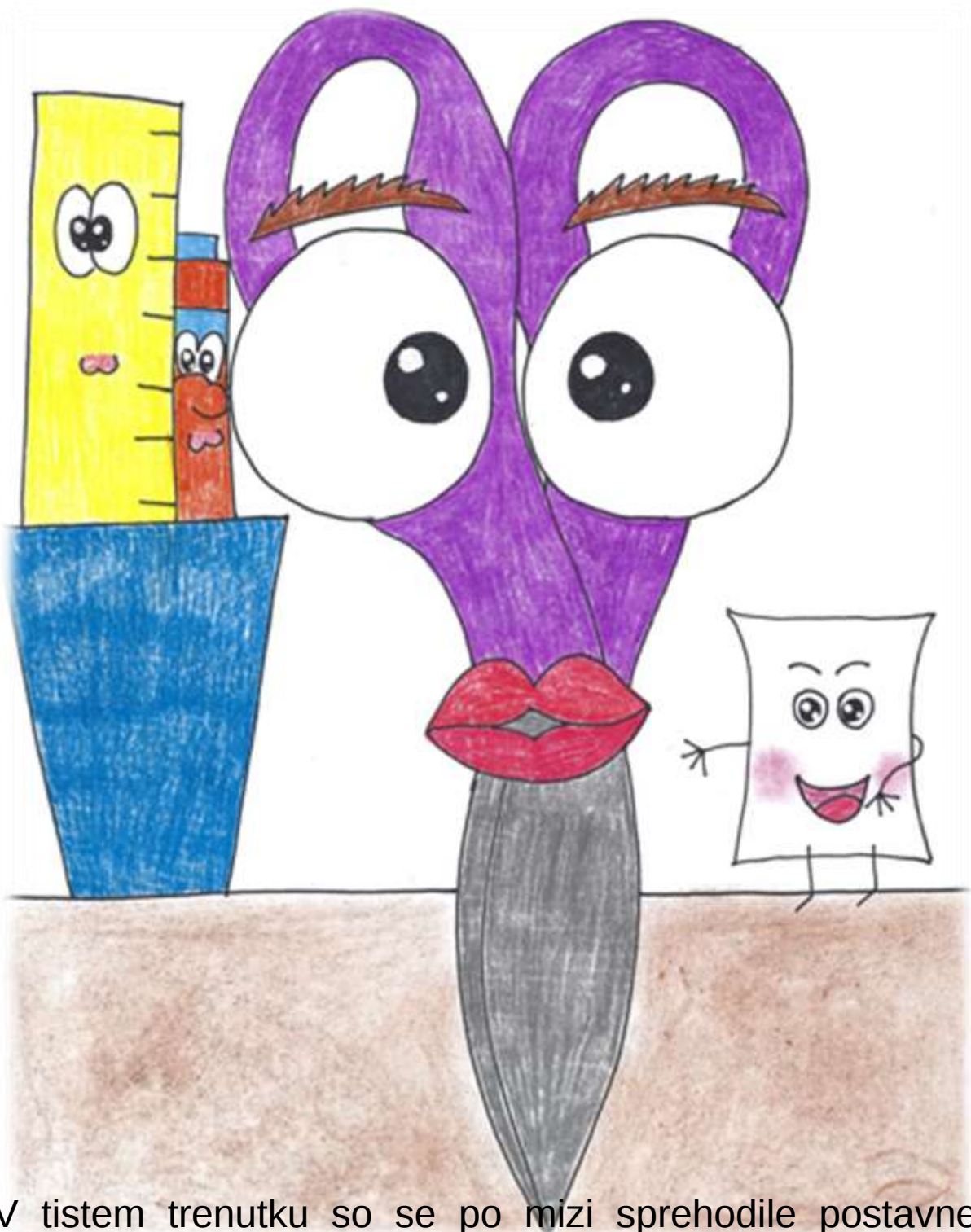
List se je že hotel približati, ko se je z vrha knjižne police oglasil moder, zahlipan glas debele knjige. Govorila je ena najdebelejših knjig, težka kot vreča kamenja in polna znanja. »Mladi papir, poslušaj me,« je dejala.

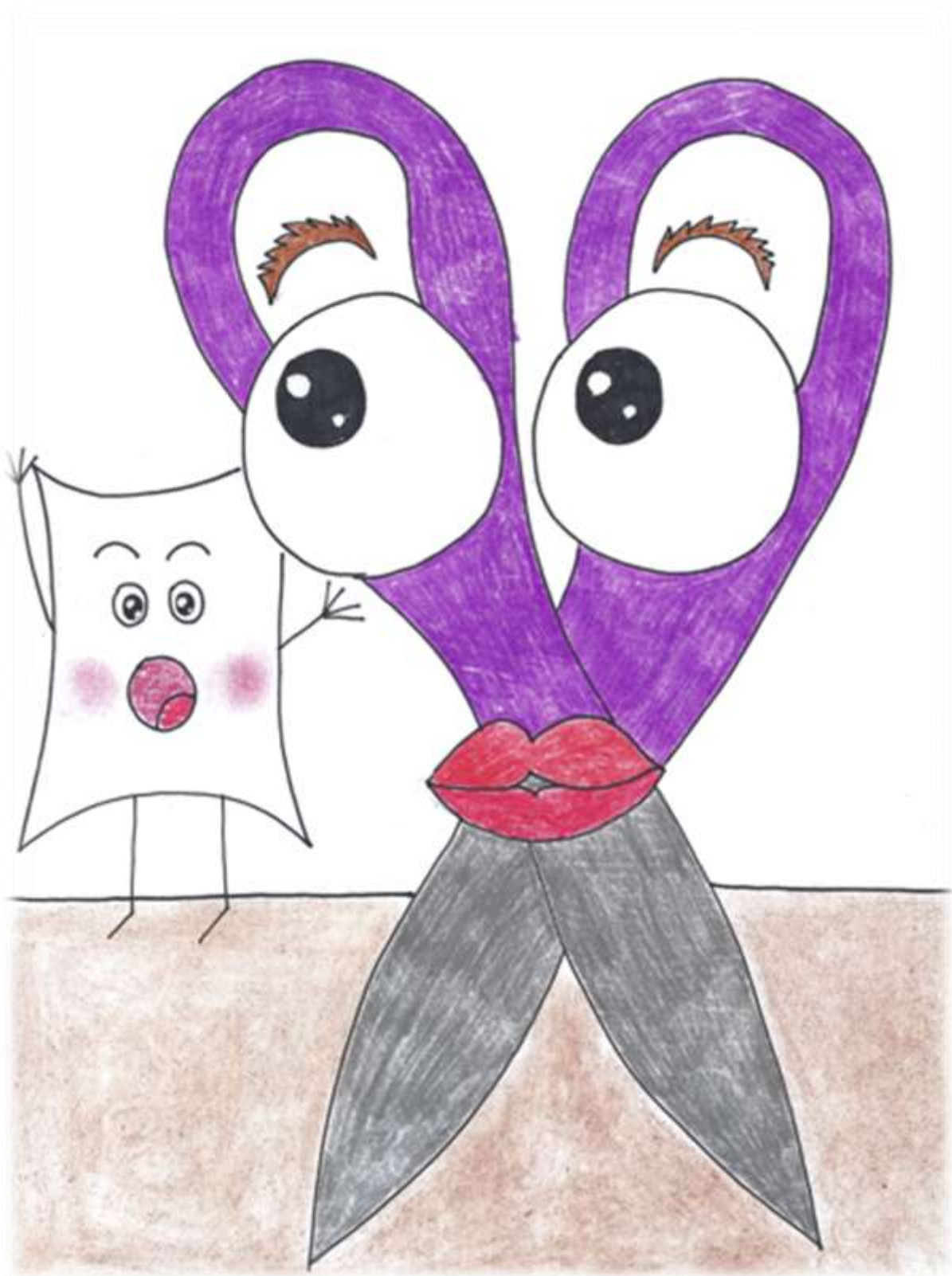
»Meni ljudje zaupajo zgodbe, znanje in misli. Pomembna sem, ker ljudi spremljam skozi čas in delim z njimi svoje modrosti. Tudi ti boš našel svoj način – ko te bo nekdo potreboval za nekaj, kar mu veliko pomeni. Ne išči pomembnosti v besedah in pečatih, ampak v trenutku, ki ga boš lahko nekemu podaril.«

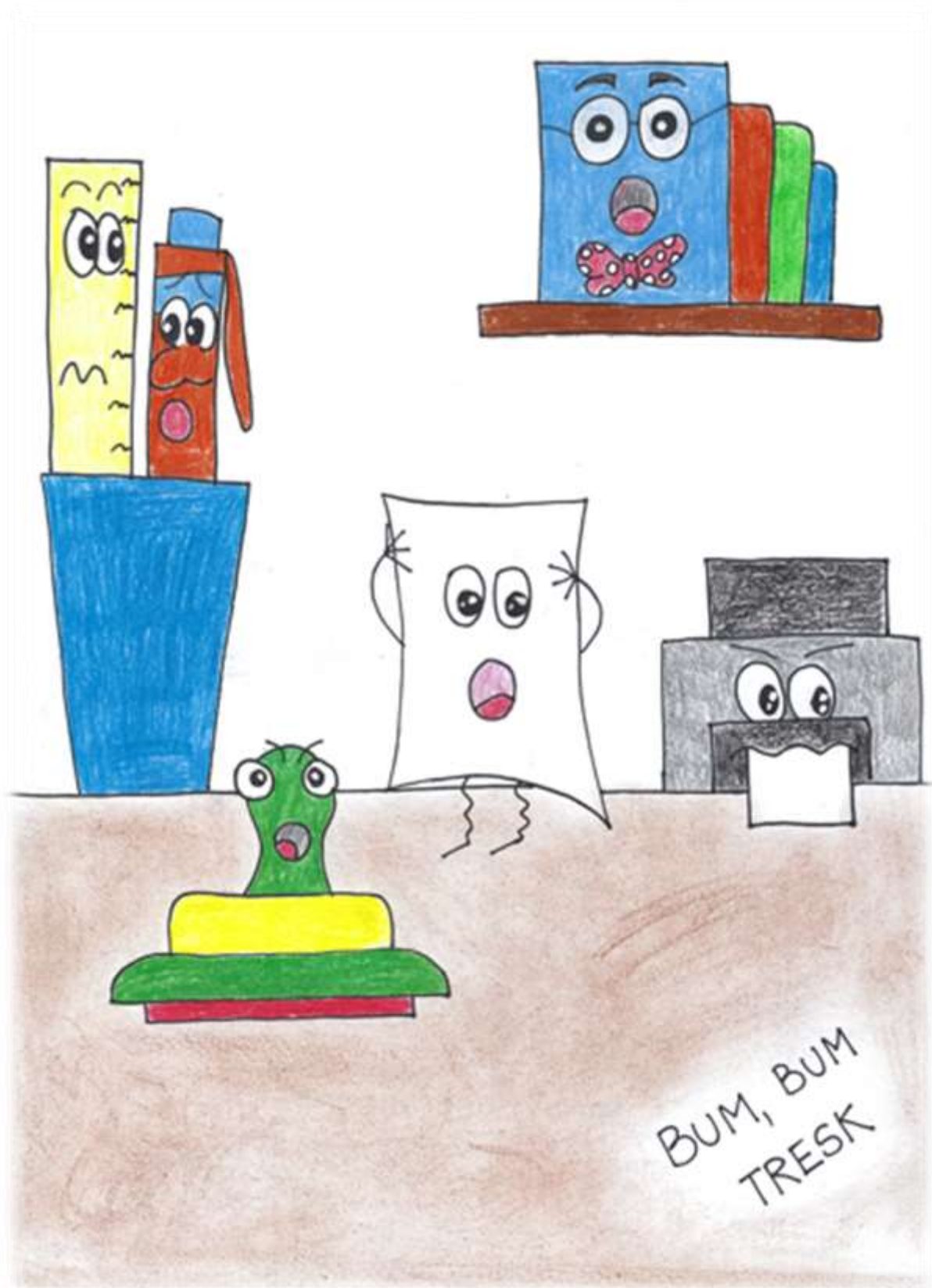
List je razmišljal o njenih besedah. Morda res obstaja nekaj, kar bo lahko naredil, ampak trenutno ne ve, kaj. Kaj čaka? Kakšen je njegov namen?

V tistem trenutku so se po mizi sprehodile postavne škarje, ki so ostro pogledovale proti kupu papirja. Mogoče je prav to tisto, kar je čakal. »Gospodična Škarja, bi lahko pokazali svoje sposobnosti in mi uredili robove, da bom lep, čudovit, opazen?« je odgovoril dolgonogo mladenko.

»Nimam časa. Pa tudi, če bi ga imela, ne morem razrezati mladega papirja, ki še sploh ni začel živeti. Mislim, da lahko svetu še veliko ponudiš.«

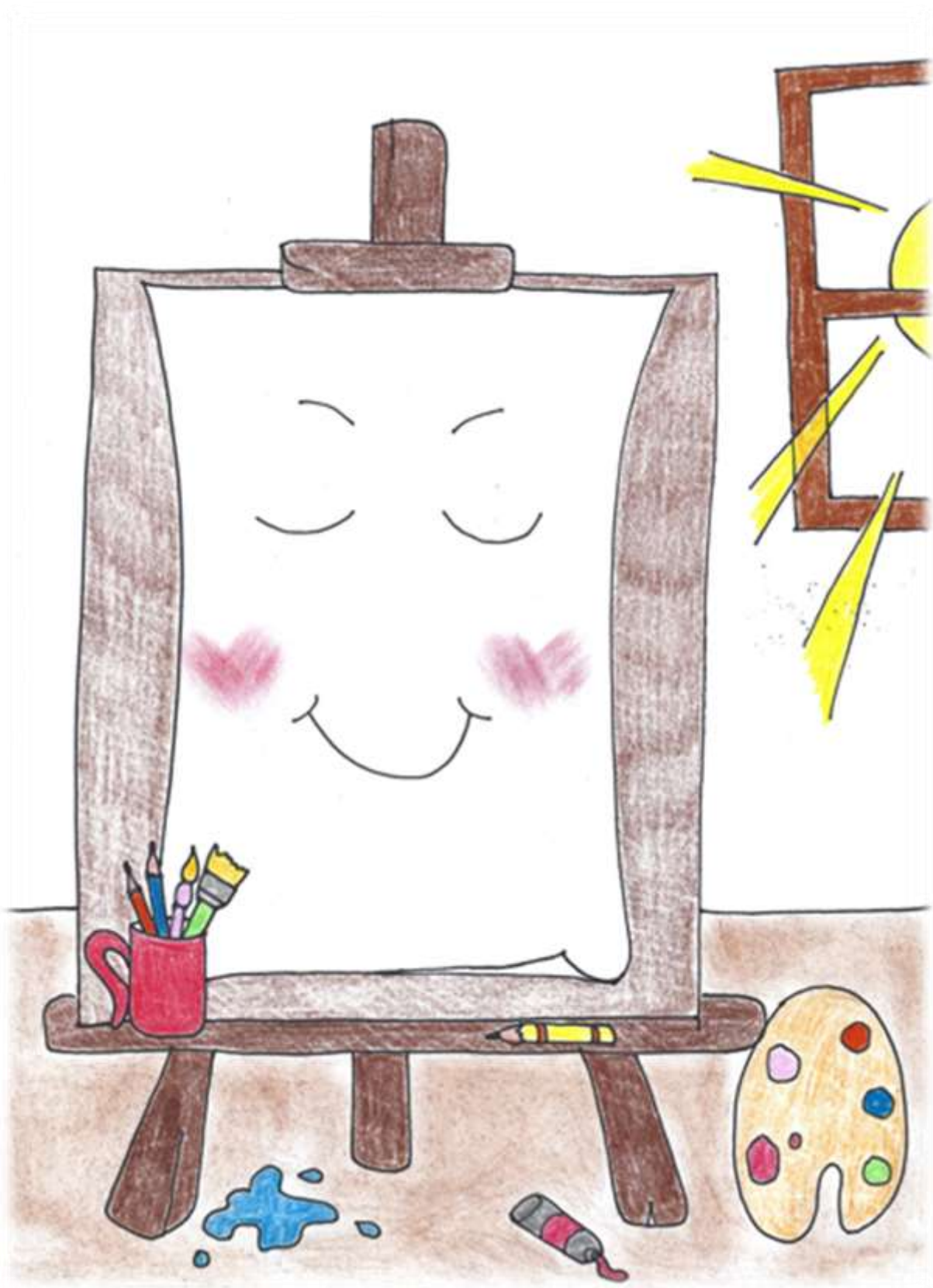
Potem pa je pred vrati pisarne zatopotalo, da so vsi zbrani zadržali dih. S strahom so čakali, kaj se bo zgodilo.

Pa ni bilo nič strašnega. Skozi vrata očkove pisarne je pokukala majhna, skuštrana glava. V očeh so se iskrile zvezdice radovednosti in nagajivosti. Mala Brina je vstopila v prostor in v hipu z očmi prečesala celo pisarno.

S pogledom je ošvrknila mizo in v roke vzela prazen papir. »Ooo, kako lep, prazen list. Tega očka zagotovo ne bo pogrešal.« Ko je Brina dvignila papir, je ta začutil toplino njenih dlani.

Odnesla ga je k majhni mizi ob oknu, ga vpela na stojalo, vzela tempera barve in začela risati.

Na papirju so se kmalu pojavili trije nasmejani obrazi: Brina, mamica in očka. Vse pa je obkrožilo veliko rdeče srce, večje od vseh podpisov in pečatov, ki jih je papir kdaj videl. Tisti hip se je zavedel, da je to tisti pomemben trenutek, o katerem je govorila knjiga.

»Kje si, moja nagajivka?« se je zaslišalo na hodniku. V pisarno je vstopil še očka, ugleden in urejen gospod, ki je iskal Brino, mlado umetnico. Pogledal je svojo hči ter risbo, ki je čakala, da bo opažena. Usta so se mu razlegla v nasmeh in pritisnil ji je najslajši poljub na čelo, jo objel in dvignil visoko v naročje.

S ponosom je očka pritrdil risbico na hladilnik. Papir pa je končno našel svoj smisel – postal je dokaz čiste, neizmerne ljubezni.